

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137151500560.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

«Vor Gaard ligger kun en halv Miil fra Havet. Hvert Aar, paa denne Tid, naar Taagen, som i Dag, faldt paa, og Stormene begyndte, saa gik det lystigt til. I mit Vildskab, som Dreng, og under et eensformigt Liv, kunde jeg ordentlig længes derefter. Paa en Reise til Børglum Kloster oplevede jeg en Storm. I Morgenstunden var det ganske blikstille, men graat, og vi fik et Slags Fata Morgana. Et Skib, endnu ikke kommet frem over Horizonten, viste sig derude, men var vendt om med hele Takkelagen, Masten ned og Skroget op. Det kalder man Dødningskibet, og naar det sees, er man vis paa et Uveir og en Stranding. Op ad Formiddagen begyndte det ogsaa at lufte, og inden en Time var det en ordentlig Kuling. Havet brummede ganske artig! vi kjørte op mellem Klitter og Miler, de see ud som Høie og Dale ved Vintertid; men her er det ikke Snee, der smelter, her kommer aldrig et grønt Straa; hist og her skinner en sort Pæl frem, det er en Stump af et Vrag, hvis Historie man ikke kjender. Hen paa Eftermiddagen blev det da en Storm, som den jeg prøvede, da jeg og Karlen reed mellem Klitterne. Vi kunde ikke kjøre længere, og maatte derfor tage ind i en af Boderne, som Fiskerne havde reist sig mellem de hvide Miler. Der bleve vi, og jeg saa en Stranding jeg glemmer den aldrig! En Amerikaner laae ikke et Bøsseskud fra Land. De kappede Masten; sex, syv Mand klyngede sig fast til den ude i Vandet! O, hvor de gyngede i det sprøitende Skum! den tog Fart op mod Kysten; tilsidst hang kun tre Mand ved, den kastedes op paa Land, men Søen, der gik tilbage, rullede den med sig, den knuste Arme og Been paa dem, som klyngede sig fast, knuste dem, som Orme. Jeg drømte om det flere Nætter. Bølgerne slyngede Skroget af Skibet høit op, hvor man ellers kjørte, og borede det ned i Sandet. Da vi senere reiste samme Vei tilbage, var For- og Bagstavn borte, man saa ligesom to stærke Plankeværk, Veien gik derimellem. Endnu kjører man tvertigennem Skroget!«